

ΕΤΟΣ 68ον

6 Σεπτεμβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (3510)

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Μία από τις πιο συγκλονιστικές παραβολές για τον κόσμο και τον άνθρωπο είναι αυτή των κακών γεωργών. Λίγο πριν τό πάθος του ό Χριστός περιγράφει ποιός είναι ό Θεός, ποιός ό άνθρωπος και ποιός ό κόσμος. Χρησιμοποιεί, όπως τό συνηθίζει, μία εικόνα από τή ζωή των ανθρώπων, και συγκεκριμένα από τήν άμπελουργία.

‘Ο οίκοδεσπότης Πατέρας

‘Ο Θεός χαρακτηρίζεται ως «οίκοδεσπότης». Μέ μία σειρά από ρήματα, πού μαρτυρούν λόγο και ενέργεια, αποκαλύπτεται ό τρόπος μέ τον όποιο μάρ φανερώνεται. «Φύτεψε ένα άμπέλι, τό περιέφραξε, έσκαψε σ’ αυτό πατητήρι, έχτισε πύργο, τό παραχώρησε σέ γεωργούς και έφυγε για άλλον τόπο» (Ματθ. 21,33). ‘Ο κόσμος είναι άμπελώνας πού φυτεύτηκε από τον Θεό. ‘Ο άμπελώνας παράγει σταφύλια, τά όποια τρέφουν και εύφραίνουν μέ τό κρασί τον άνθρωπο. Τά σταφύλια έχουν μία ξεχωριστή όμορφιά. Μαρτυρούν άφθονία και λιτότητα. Άφθονία μέ τή γεμάτη όψη και όμορφιά πού έχουν πάνω στό κλήμα. Λιτότητα μέ τούς μικρούς καρπούς, πού γλυκαίνουν και χορταίνουν, αλλά δέν χρειάζεται νά φάει κανείς πολύ απ’ αυτούς.

‘Η χαρά και ή ασφάλεια στην ‘Εκκλησία

‘Ο Θεός έβαλε όρια στον κόσμο, περιφράσσοντάς τον. Τά πάντα είναι δικά μας, αλλά υπάρχει και κάτι πού δέν μας ανήκει. Αυτό είναι ή δυνατότητα νά γίνουμε κατά χάριν θεοί από μόνοι μας. ‘Η θέωση έρχεται έντός του άμπελώνας, μέσα από τήν κοινωνία μέ τον Θεό. Γιατί ό άμπελώνας δέν είναι μόνο ύλικός. Είναι ή ‘Ιδια ή ‘Εκκλησία, δηλαδή ό κόσμος στον όποιο ή σχέση μέ τον Θεό δίνει τό νόημα τής ζωής. ‘Αν βγούμε από

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. κα' 33-42)

Ἡ παραβολή τοῦ ἀμπελιοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε, καὶ ὄρυξεν ἐν αὐτῷ ληνόν, καὶ ἐκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ, ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες αὐτόν, ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκεῖνοις; Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνεγνώτε ἐν ταῖς γραφαῖς· «Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θωμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;».

τά ὄρια τοῦ ἀμπελῶνα, τότε ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τῆ χαρά καὶ τὴν ἀσφάλεια πού ὁ Θεός μᾶς παρέχει. Ἡ ἀπομάκρυνση εἶναι ἡ ἁμαρτία. Κάθε τί πού εἶναι ἐκτός τῶν ὀρίων τοῦ ἀμπελῶνος μπορεῖ νά μᾶς κάνει νά αἰσθανθοῦμε προσωρινά ἐλεύθεροι, ἀλλά μᾶς παραδίδει στό κακό καὶ τὴν ἁμαρτία.

Ὁ Θεός ὅμως ἔσκαψε καὶ πατητήρι. Μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νά χαροῦμε. Εὐλόγησε τὴ ζωὴ καὶ τοὺς καρπούς της. Τὴν ἀγάπη, τὴ συνάντηση τῶν τρυγητάδων πού φέρνουν τὸν καρπὸ τοῦ ἀμπελῶνος, γιὰ νά τὸν πατήσουν στό πατητήρι, νά τὸν κάνουν μούστο καὶ κρασί. Ὁ μούστος παράγει προϊόντα πού τρέφουν. Ἄν «βράσει», γίνεται ὁ οἶνος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς. Δέν πατᾶ μόνο ἓνας τὰ σταφύλια, ἀλλά πολλοί. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νά χαροῦμε μαζί μέ τοὺς ἄλλους, στὴν ἔνωση καὶ τὸν χορὸ τῆς ἀγάπης, ὅπως γινόταν παλαιότερα πού ὁ τρύγος καὶ τὸ πάτημα τῶν σταφυλιῶν ἦταν γιορτὴ μέ τὴ συμμετοχὴ ὅλων.

Ὁ Θεός ὅμως ἔχτισε καὶ πύργο. Ἄφησε δηλαδὴ τόπο καὶ γιὰ νά ἐτοιμαστεῖ τὸ κρασί στά ὑπόγεια του, ἀλλά καὶ νά μποροῦν ὅσοι ζοῦνε στὸν ἀμπελῶνα νά κατοικοῦν καὶ νά χαίρονται. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ πύργος

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ αὐτῆ· Ὑπῆρχε κάποτε ἕνας οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευε ἕνα ἀμπέλι, ἔβαλε γύρω του ἕνα φράχτη, ἔσκαψε εἰς αὐτό ἕνα πατητήρι καὶ ἔκτισε ἕνα πύργον. Ὅστερα τὸ ἐνοίκιασε εἰς γεωργούς καὶ ἔφυγε εἰς ξένην χώραν. Ὅταν δὲ ἐπλησίασε ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δούλους του πρὸς τοὺς γεωργούς διὰ νὰ πάρουν τοὺς καρπούς του. Ἄλλ' οἱ γεωργοί, ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, ἕναν ἔδειραν, ἄλλον ἐσκότωσαν, ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἔστειλε ἄλλους δούλους περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἔκαναν εἰς αὐτούς τὰ ἴδια. Τελευταῖον δὲ ἔστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του καὶ εἶπε, «Θά ἐντραποῦν τὸν υἱόν μου». Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν υἱόν, εἶπαν ἀναμεταξύ τους, «Αὐτός εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐμπρός, ἅς τὸν σκοτώσωμεν καὶ ἅς πάρωμεν τὴν κληρονομίαν του», καὶ ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν ὠδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι καὶ τὸν ἐσκότωσαν. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελιοῦ, τί θὰ κάνῃ εἰς τοὺς γεωργούς ἐκείνους; Λέγους εἰς αὐτόν, «Θά τοὺς ἐξολοθρεύσῃ μὲ τὸν χειρότερον τρόπον καὶ τὸ ἀμπέλι θὰ τὸ παραδώσῃ εἰς ἄλλους γεωργούς, οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ παραδώσουν τοὺς καρπούς εἰς τὸν καιρὸν τους». Λέγει εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, «Ποτέ δὲν ἐδιαβάσατε εἰς τὰς γραφάς, ὅτι ὁ λίθος πού ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαίος λίθος· ἀπὸ τὸν Κύριον ἔγινε αὐτό, καὶ φαίνεται θαυμαστόν εἰς τὰ μάτια μας;».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τῆς πρόνοιαι τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κόσμον. Καὶ αὐτός ὁ πύργος μᾶς κάνει νὰ παλεύουμε καὶ γιὰ τὸν ἐπιούσιον ἄρτο καὶ γιὰ τὸν ἄρτο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς μὲ ἐπίγνωση ὅτι ὅλα ἀνήκουν στὸν Θεό.

Πρόσκληση ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης

Ὁ Θεὸς ὅμως παραχωρεῖ τὸν ἀμπελώνα καὶ τὰ πάντα σ' αὐτόν στοὺς γεωργούς, στοὺς ἀνθρώπους, σ' ἐμᾶς δηλαδῆ. Ὁ ἴδιος φεύγει. Μᾶς ἐμπιστεύεται τὸν κόσμον καὶ μᾶς δίνει τὴν ἐλευθερίαν νὰ παλέψουμε σ' αὐτόν. Νὰ χαροῦμε. Νὰ καρπωθοῦμε τὰ ἀγαθὰ του, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγάπην νὰ μοιραστοῦμε μὲ τοὺς συνανθρώπους μας ὅ,τι μᾶς δόθηκε. Ὁ Θεὸς στέλνει στὸν κόσμον ἐκείνους πού μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ὑπάρχει πάντοτε ἕνα μερίδιο πού ἀνήκει σ' Ἐκεῖνον. Αὐτό εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ εὐγνωμοσύνη. Τὸ «εὐχαριστῶ» γιὰ ὅσα μᾶς ἔδωσε καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἡ εὐλογία νὰ μοιραζόμαστε τὰ χαρίσματα τῆς ἀγάπης του πού μᾶς δόθηκαν, εἴτε αὐτὰ εἶναι ὑλικά εἴτε πνευματικά ἀγαθὰ. Ἔτσι ἐπιστρέφουμε στὸν Θεὸ τὸ μερίδιό του πού εἶναι νὰ τοῦ μοιάσουμε, δίνοντας στοὺς ἄλλους.

Κάποιοι ὅμως ἀπὸ μᾶς μοιάζουμε μὲ τοὺς κακοὺς γεωργούς. Ἀψηφοῦμε τὸν Θεὸ γιὰτὶ δὲν τὸν βλέπουμε μὲ τὰ σωματικά μας μάτια. Γιατὶ

6 Σεπτεμβρίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Π' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀνάμνησις τοῦ ἐν Χώναις θαύματος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Καλοδόκτης μάρτυρος.
Ἰηχος: δ' – Ἐωθινόν: Β' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. ιστ' 13-24 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. κα' 33-42.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Σεπτεμβρίου, πρὸ τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. στ' 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. γ' 13-17.

ἔχουμε τόση ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μας καὶ τό λογικό μας, τὰ ὄπλα καὶ τίς δυνάμεις μας, πού νομίζουμε ὅτι μπορούμε νά τὸν περιφρονούμε καὶ νά θανατώνουμε ὄσους μᾶς ζητοῦν τό μερίδιο τοῦ Θεοῦ. Νά ἀρνούμαστε τὴν ἀγάπη καὶ νά προτάσσουμε τὴν αὐτάρκεια. Νά ἀρνούμαστε τὴν εὐχαριστία καὶ νά προτάσσουμε τό δίκιο μας. Νά σκεφτόμαστε ὅτι ὁ Θεός δέν θά ἀσχοληθεῖ ἄλλο μαζί μας. Κι ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπιμένει, στέλνοντας τὸν Υἱό του, τὸν Χριστό μας, ἐμεῖς ἐπιμένουμε νά κρατᾶτε τὸν κόσμο ἐγωκεντρικά γιὰ ἐμᾶς. Καὶ βγάζουμε τὸν Χριστό «ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος», ἔξω ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, γιὰ νά τὸν σκοτώσουμε, νά ποῦμε ὅτι δέν ὑπάρχει γιὰ ἐμᾶς, ὥστε νά θεωροῦμε ὅτι τὰ πάντα μᾶς ἀνήκουν.

Ὁ Θεός θά ἐπανέλθει. Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας θά γίνει καὶ ἡ κρίση μας. Καὶ τότε ὁ κόσμος θά δοθεῖ σέ ἄλλους, πού θά ξέρουν ὅτι ἡ νοικοκυροσύνη, ἡ δημιουργικότητα, ἡ πρόνοια, τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεία Οἰκονομία ἔχει ὡς βάση τὴν ἀγάπη. Μόνο πού μαζί μέ τὴν ἀγάπη συνυπάρχει ἡ δικαιοσύνη. Διότι κι αὐτὴ ἀναδεικνύει τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια εἶναι ὁ Θεός.

Ἄς ξαναβροῦμε στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τό νόημα καὶ τῆς δικῆς μας ζωῆς, ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἔναντι τοῦ πλησίον, ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας!

π. Θ. Μ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΧΑΡΙΣΤΕ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

